

PåskeOrdet #1

Palmesøndag, Johs. 12,1-16; ”Indtog i livet – trods døden”

v. Signe Helbo, Norddjurslands Valgmenighed

I dag er det palmesøndag, hvilket betyder, at påskeugen for alvor er i gang. Det betyder dermed også, at det endnu engang er blevet tid til at finde jeres Bibel frem. I dag skal I slå op i et andet evangelium end i sidste uge, nemlig *Johannesevangeliet kap. 12, vers 1-16*. Ja, hvis du har læst med de seneste uger, kender du efterhånden proceduren: Slå op med det samme og læs passagen, inden du læser videre her, kære læser!

Vi skulle i dag have afholdt konfirmationer i Vivild kirke, og mine seks skønne konfirmander har længe set frem til den store dag. Desværre blev det ikke sådan, og de må i stedet se frem til at fejre den store dag efter sommerferien. Sådan er det af og til med livet – ikke alt går, som vi gerne vil. Det er ikke alt, vi kan planlægge og strukturere os ud af.

Palmesøndag er første akt i den store påskeberetning. Hvert akt har noget at sige os, og for palmesøndag – uagtet om vi læser evangeliet hos Markus eller Johannes, som her i de lige år (også kaldet II. tekstrække) – eller hos Matthæus som vi gør i de ulige år (også kaldet I. tekstrække) – så er temaet *indtoget*. Jesu indtog i Jerusalem.

I dagens evangelium hører vi om et indtog mere; nemlig det indtog, Jesus gør hos Lazarus i Betania. Vi hører om mange ting; olien, Maria salver Jesus med, jødernes interesse i Jesu opvækkelse af Lazarus og ikke mindst ypperstepræsternes irritation over, at troen på Jesus er tiltagende. Der er mange modsatrettede følelser på spil: salvets hengivelse, jødernes nysgerrighed, ypperstepræsternes lumske planer – og naturligvis følelsen af stilhed før stormen, fordi indtoget i dagens akt betyder, at Jesus går mod sin død. Spørgsmålet er, hvorfor vi skal høre om Jesu indtog.

For at finde ud af det, må vi dvæle en smule ved, hvad et indtog egentlig indebærer. Her kunne jeg godt tænke mig, at du overvejer, hvornår du selv sidst har gjort indtog – hvad tænker DU på, når du hører det ord...?

Et indtog indebærer en bevægelse. Det være sig i fysisk forstand som her, hvor Jesus bevæger sig *til Betania mod Jerusalem*. Men indtoget kan også være i overført betydning: at man bevæger sig fra et sted i livet til et andet – nogle er på vej til at gøre indtog i forælderskabet, andre i ægteskabet, nogle gør indtog i pensionisttilværelsen, andre i enkestanden. Ethvert indtog – omend fysisk eller emotionelt – er forbundet med følelser, stemninger og nye aspekter af livet.

Indtoget kan være fyldt med glæde og nysgerrighed, som Maria, der salver Jesus, eller jøderne, der opsøger Lazarus for at se, om han nu virkelig også er oprejst fra de døde. Men indtoget kan også være præget af smerte, afsavn, uvilje – og vigtigst af alt kan vore indtog, også de glædelige, være præget af ængstelighed: For hvad nu, når vi gør indtog, kan vi mon nogensinde vende tilbage igen?

Når vi ser gode film, eller læse gode romaner, ved vi, at der findes et stadie, der kaldes *“point of no return”*. Det stadie, hvorfra der ikke længere er nogen vej tilbage. Sådan er det også i vort liv – både i det store, og i det små. Man kan vel egentlig gå så vidt til at sige, at ethvert indtog indebærer et ”point of no return”, forstået på den måde, at enhver bevægelse vi gør os i livet, former os i en

retning. Det betyder ikke, at vi ikke senere kan vælge om eller skifte kurs, hvis vi havner i en forkert retning, men enhver bevægelse *former* os – både de gode, og de dårlige. Sådan er det, at være menneske. Her er vi igen tilbage ved indtogets usikkerhed og uvished; alt det, der kan ængste os: Hvad hvis vi fortryder? Hvad hvis det smerter? Hvad hvis det ender gruelig galt?

Men se, her er Jesu indtog – ligesom hele fortællingen om Jesus – tænkt som et forbillede for os. Med Jesus er der aldrig tale om vægelsind. Jesus tvivler ikke, han er ikke usikker eller uvidende. Tværtimod ved han, hvad der skal ske. Og han ved, at det *må* ske, som det skal.

I hans historie er ”point of no return” aldrig eksisterende. Tværtimod handler tilbagevendelsen eller ”the return” om os. Gud kom til verden for vores genoprettelse. Jesu indtog er med andre ord *vort* store indtog - understregningen af at han NU går med os på vejen mod Golgata. Mod ethvert mørke, enhver ondskab og enhver smerte, der vil møde os.

Hans indtog til døden er vor genopretning - hans indtog er sat i verden, for at gøre os i stand til at gøre indtog i livet. Men hvordan i alverden gør vi det? Jo, ser du, det er et indtog, vi skal gøre os hele tiden - det er ikke en engangsbegivenhed, men den konstante omvendelse i Ordet. Hver gang vi snubler eller vender tilbage til vort eget mørke fængsel, tiltaler evangeliet os for at lære os at træde *ind* i livet ved at komme *ud* af os selv – til det er Jesu indtog vort forbillede...

Med Jesu indtog i Jerusalem og helt ind i døden, sættes vi fri til at gøre indtog i livet – trods enhver død. Den frisættelse skal bære os gennem enhver uvished og enhver ængstelse, så intet indtog i vort liv skal slå os omkuld. Amen.